

ки тѣ на една лъвица, тогазъ можешъ да намѣришъ само милость и съжаление; но при все това на смъртъ мирише, ако ся засрѣщне нѣкакси дѣвица та, защото единъ ма е задлъжилъ, свързалъ съ мене страшния договоръ, всичко живо да убивамъ, което ми са изпрати на срѣща. —

Монтгомери. Страшенъ е твой тѣ языкъ, но благъ е погледъ тѣ ти. — Не си страшна на гледъ отъ близо и сърдцето ми ся привлича отъ красния ти извръстъ! — О, въ чедъ та на нѣжния ти родъ тя обожавамъ, и падамъ на молба, смили ся на моята младость.

Ивана. Не ся заклѣвай въ рода ми, не наричай ма жена! Подобна на безтѣлесни тѣ духове на земята ся скитамъ, безъ родъ въ чедовѣчество то. Този Нанцеръ не покрива никакво сърдце. —

Монтгомери. О, въ святия законъ на любовъ та ти ся заклѣвамъ, че и азъ съмъ оставилъ вѣрна другарка, красна като и ти, да цвѣти въ младость та си. Постоянно чака тя възвращание то на любимия си. О, ако имашъ надѣжда да либишъ, ако ся надѣешъ да бъдешъ щастлива чрѣзъ любовъ та, то не раздѣляй, които са свято свързани чрѣзъ любовъ та. —

Ивана. Ти ся молишъ само на земни тѣ, чюджи богове, които не са ти святи и за почитание. Нищо не зная азъ отъ любовъ, отъ любовни връзки, въ които ми ся кълнешъ ти, и никога не желая за давяна. — Брани живота си, защото тя вика смъртъ та!

Монтгомери. Смили ся поне на нещастни тѣ ми родители, които са оставени, далече въ къщи. — Да, извѣстно е, че имашъ и ти родители, които ги мъчирижа та за тебе. —

Ивана. Нещастний! Ти ли ми напомняшъ на тѣхъ? Помисли — колко майки ся останали безъ дѣца, колко нѣжни дѣца безъ бащи, колко невѣсти са станали чрѣзъ васъ вдовици! — Нека и Английски тѣ тайки опитатъ отчаянието и скрѣбни тѣ сълзи, които са ги исплакали Французски тѣ съпруги. —